

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobkyně: **M. S.**, IČ X,
sídlem X,

zastoupená advokátem JUDr. Františkem Korbelem, Ph.D.,
se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**,
se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2021, č. j. MZDR 1839/2021-6/EOS,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajské hygienické stanice Středočeského kraje (dále též jen „KHS“) ze dne 26. 11. 2020, č. j. KHSSC 56923/2020 (dále též jen „rozhodnutí o přestupku“), kterým byla žalobkyně shledána vinnou za spáchání přestupků dle § 36 odst. 8 písm. a) a písm. b) zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění účinném do 22. 3. 2023 (dále též jen „zákon o ochraně zdraví“), a § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, za které jí byla uložena úhrnná pokuta ve výši 25 000 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně předně namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, a poté provedly nesprávné právní posouzení, v důsledku čehož zatížily napadená rozhodnutí nezákonností. Žalobkyně totiž není provozovatelkou provozovny stravovacích služeb a na adrese provozovny *D. B. & C. P. X, P.* (dále též jen „provozovna“) se nenachází provozovna stravovacích služeb ve smyslu § 2 písm. i) zákona o ochraně zdraví ani potravinářský podnik ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (dále též jen „Nařízení“). Žalobkyně tak nemohla naplnit znaky (osoba provozovatele, místo spáchání) skutkové podstaty přestupku dle § 36 odst. 8 písm. a) zákona o ochraně zdraví. Žalobkyně je sice držitelkou živnostenského oprávnění mj. s předmětem podnikání hostinská činnost, avšak v nebytovém prostoru na adrese provozovny tuto živnost neprovozuje. Nejedná se o provozovnu stravovacích služeb. Žalobkyně si původně tyto prostory pronajala za účelem provozování restaurace a baru s názvem „*D. b. & C.*“, ale jelikož nedosahovala dostatečných zisků a měla v úmyslu v podnikání pokračovat, přijala nabídku obchodní spolupráce zahraniční společnosti „*Smoker's club – Association of tobacco lover LLC*“ se sídlem ve Spojených státech amerických. Odštěpný závod této společnosti (dále též jen „zahraniční společnost“) je provozovatelem soukromých klubů na území České republiky, a s žalobkyní uzavřel smlouvu o podnájmu prostor za účelem provozování soukromého klubu „*Smoker's club – kuřácký klub D.*“ (dále též jen „kuřácký klub“). Dle podnájemní smlouvy je účelem podnájmu užívání prostor jako klubovnu zájmové komunity lidí sdružující se prostřednictvím portálu podnájemce. Do klubu mají přístup jen řádní členové, přičemž členem se může stát jen osoba starší 18 let. Při vstupu do klubu je třeba prokázat totožnost a členství. Předmětem podnikatelské činnosti zahraniční společnosti není poskytování hostinské ani jakékoli obdobné činnosti, která by byla spojena s provozováním provozovny stravovacích služeb. Žalobkyně nebyla provozovatelem klubu, pouze poskytuje cateringovou službu členům klubu dle své nabídky a za ceny obvyklé jí stanovené na základě smlouvy uzavřené se společností Integos Solutions s.r.o.
3. Argumentace správních orgánů je pouze formální povahy a neuvádí důvody, proč jsou prostory provozovnou stravovacích služeb. Žalovaný pouze citoval právní úpravu vztahující se k definici provozovny stravovacích služeb a jejímu provozu, avšak neaplikoval ji na právě řešený případ. Skutečnost, že žalobkyně disponuje živnostenským oprávněním k výkonu hostinské činnosti, ještě neznamená, že tuto živnost musí vykonávat výhradně v provozovně stravovacích služeb. I další důvody uvedené správními orgány jsou tristní a samy o sobě nic neprokazují. Např. pokud je prostor pro určitý specifický účel kolaudován, ještě to neznamená, že jsou pro takový účel užívány. Pokud nejsou prostory užívány v rozporu s účelem, pro který byly kolaudovány, pak je to legitimní a legální. Skutečnost, že se v době kontroly v prostoru podávaly a konzumovaly jídla a nápoje, je pro určení prostor jako provozoven stravovacích služeb rovněž nesměrodatné. Stejně by tak mohly být za provozovnu stravovacích služeb prohlášeny rovněž soukromé prostory kuchyně nebo garáže ve vlastnictví soukromých osob, v nichž se podávají a konzumují jídla a nápoje například v rámci oslavy narozenin nebo svatební hostiny.
4. Žalobkyně má dále za to, že správní orgány porušily zásadu ochrany dobré víry a legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Odkázala přitom na sdělení Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 2. 10. 2018 a ze dne 4. 12. 2018, dle nichž se na provozovny, ve kterých zahraniční společnost provozuje soukromé kluby, nevztahuje zákon o ochraně zdraví, neboť se nejedná o provozovnu stravovacích služeb. Hygienická

stanice hlavního města Prahy rovněž potvrdila, že je v pořádku, pokud pro členy klubů zajišťuje partnerská společnost občerstvení prostřednictvím třetích osob. Z toho plyne, že forma spolupráce provozování soukromých klubů zahraniční společnosti je v souladu s právními předpisy a že v soukromých klubech provozovaných zahraniční společností lze povolit kouření a nabízet členům občerstvení. Žalobkyně tak v dobré víře legitimně očekávala, že poskytování cateringových služeb na základě smlouvy o poskytování služeb neporušuje právní předpisy. I přesto, že si KHS musela být vědoma těchto závěrů, nezabývala se tím, zda je kontrolovaná provozovna skutečně provozovnou stravovacích služeb, zda je žalobkyně provozovatelkou klubu a kdo je provozovatelem prostor, ve kterých je klub provozován. Kontrola tak byla nesprávně zahájena s žalobkyní. Žalobkyně tuto skutečnost rozporovala v námitkách proti protokolu a na podporu svého tvrzení předložila předmětná sdělení, avšak to KHS nereflektovala a v řízení se jimi nezabývala. Kdyby KHS zjistila dostatečně skutkový stav, musela by dospět k závěru, že se na provoz klubu nevztahují veřejnoprávní povinnosti zákona o ochraně zdraví a žalobkyně nemůže být kontrolovanou osobou. Skutkový stav nezkoumal ani žalovaný, který také porušil zásadu materiální pravdy a zatížil napadené rozhodnutí nezákonností. Jelikož správní orgány neprokázaly, že byly naplněny znaky skutkové podstaty jednotlivých přestupků, postupovaly v rozporu se základní zásadou správního trestání *in dubio pro reo*, čímž hrubě zasáhly do ústavně procesních práv žalobkyně. Princip spolupráce mezi žalobkyní, zahraniční společností a společností poskytující catering přitom byl objasněn na místě prováděné kontroly. To KHS nereflektovala a správní orgány se dále touto skutečností vůbec nezabývaly.

5. Dle žalobkyně je nesprávné i tvrzení žalovaného, že pro účely plnění povinností dle § 9 odst. 1 zákona o ochraně zdraví je nerozhodné, zda zákaz kouření porušuje zákazník nebo člen soukromého klubu, a zda byla provozovna veřejnosti přístupná či nikoli. Žalovaný neuvedl, proč se tento zákaz na klub vztahuje. Odůvodnění je nesprávné a v rozporu nejen s již uvedeným, ale též se smyslem a účelem právní úpravy zákazu kouření, kterým je především ochrana zdraví široké veřejnosti (viz důvodová zpráva k zákonu o ochraně zdraví). Provozovna klubu není zařízením, do něž by měla přístup široká veřejnost bez omezení, a zákonodárce jistě neměl v úmyslu zakázat kouření v jakémkoli vnitřním prostoru (viz nálezný Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 7/17). Do klubu mají vstup pouze členové, kteří si dobrovolně zvolí, zda se budou scházet ve vnitřních prostorách na soukromých akcích a vystavovat se tabákovému kouři. Žádná osoba omezena na základním právu na zdraví se v prostoru klubu nemůže nacházet. Obdobně se v době pandemie COVID-19 scházely osoby v garážích, měli svůj výčep a jistě i kouřily, a ani tam nechodily kontroly. Není důvodu, aby se takové prostory považovaly za prostory, na které by se vztahovaly veřejnoprávní povinnosti zákona o ochraně zdraví. Vstup do klubu je po členy nad 18 let, což neodporuje smyslu zákona, tedy prevenci, aby mladiství začali s kouřením. Provozem klubu nejsou negativně ovlivněny ani žádné jiné třetí osoby, neboť členové klubu kouří tabákové výrobky výhradně v prostorách klubu, kam nemají třetí osoby přístup. Rovněž nekouří venku. Z uvedeného je zřejmé, že dopad na třetí osoby, které nechtějí požívat tabákové výrobky, není oproti provozovně stravovacích služeb žádný. I kdyby se přesto jednalo o provozovnu stravovacích služeb, v níž platí zákaz kouření, což žalobkyně popírá, neměla by povinnost vyzvat osoby ke zdržení se porušování tohoto zákazu. Zákon totiž tuto povinnost ukládá pouze provozovateli stravovacích služeb, kterým žalobkyně není. Jelikož se žalobkyně nedopustila přestupku dle § 36 odst. 8 písm. a) zákona o ochraně zdraví, pak se nemohla dopustit ani zbývajících dvou přestupků. Povinnost označit prostor

viditelnou grafickou značkou „*Kouření zakázáno*“ má také pouze provozovatel stravovacích služeb. Napadené rozhodnutí je z výše uvedených důvodů nezákonné, a je v jeho důsledku zasahováno do ústavně zaručených práv žalobkyně na podnikání a na spravedlivý proces.

6. Žalobkyně dále brojí proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Absentuje v něm základní úvaha, z jakých konkrétních důvodů se žalovaný domnívá, že je klub provozovnou stravovacích služeb ve smyslu § 2 písm. i) zákona o ochraně zdraví. Ohledně přestupku týkající se označení prostor grafickou značkou žalovaný pouze uvedl, že značka „*Kouření zakázáno*“ je sice zachycena v chodbě provozovny, ale je umístěna u dveří, které se vstupem do kontrolované provozovny vůbec nespojují a umístění této značky si tak lze vyložit zákazníkem tak, že se ho netýká a týká se jiných dveří. I kdyby se žalobkyně dopustila jednání vytykaného přestupku, což popírá, nebylo by takové odůvodnění dostatečné pro konstatování viny za přestupek. Odůvodnění nemůže obstát ani v intencích čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a ustálené rozhodovací praxe správních soudů. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhl, aby soud obě rozhodnutí správních orgánů zrušil.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 1. 4. 2022 uvedl, že žalobkyně měla ke dni provedené kontroly dle živnostenského rejstříku zaevidovánu provozovnu na adrese P. X, P. k výkonu živnostenského oprávnění pro hostinskou činnost a prodej kvasného lisu, konzumního lihu a lihovin. Z informace uvedené na vstupních dveřích do předmětného objektu „*Smluvní catering zajišťuje M. S., IČO X*“, a z článku II bodu 5 doloženého dokumentu „*Smlouva o možnosti poskytovat cateringové služby*“ je zřejmé, že žalobkyně v uvedeném objektu poskytuje stravovací službu, neboť si v prostorách tohoto objektu zřídila zázemí k své činnosti – poskytování cateringových služeb spočívající v přípravě a podávání pokrmů vč. nápojů určených k přímé spotřebě v této provozovně. Žalobkyně je provozovatelem potravinářského podniku ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení, tedy osobou odpovědnou za plnění požadavků potravinového práva v potravinářském podniku, který řídí a spravuje. Za porušení povinností stanovených v zákoně o ochraně zdraví neodpovídá třetí osoba, která fakticky stravovací službu neposkytuje. Pokud prostor provozovny fakticky i právně funguje jako provozovna stravovacích služeb, platí zde zákaz kouření podle § 8 odst. 1 písm. k) zákona o ochraně zdraví. Zákaz se neváže na konkrétní právní formu provozovatele, ale na vymezený vnitřní prostor provozovny stravovacích služeb. Z hlediska plnění povinností dle zákona o ochraně zdraví je nerozhodné, jestli provozovna byla veřejně přístupná či pouze přístupná osobám, které splňují podmínku členství v klubu. Kontrola a příslušná fotodokumentace jednoznačně prokazuje, že v záplutí barového pultu jsou umístěné police s vystaveným sortimentem pochutin a nápojů, sklenice na nápoje, chladicí zařízení pro uskladnění potravin, toustovač a kávovar. Pro návštěvníky byla k dispozici nabídková tabule vč. cen za poskytnuté občerstvení. Přípravu a podávání občerstvení zajišťovala v době kontroly přímo žalobkyně. Přímá spotřeba pokrmů v provozovně byla doložena tím, že v obytné části provozovny dochází k výdeji pokrmů a jejich konzumaci, k čemuž je provozovna vybavena místy sloužící k sezení u stolku a u barového pultu. Výše specifikovaný prostor je provozovnou stravovacích služeb a bez vší pochybnosti se zde realizuje prodej pokrmů, a tudíž se na něj vztahuje i zákaz kouření, který je vymezen prostorově, nikoli časově. Je zakázáno kouřit ve vnitřním prostoru provozovny stravovacích služeb, přičemž není rozhodné, zda je prostor provozovny nebo její část v danou chvíli veřejně přístupný. Zákazu kouření se tak nelze vyhnout například kouřením po zavírací době nebo kouřením během rezervace provozovny či její části po uzavřenou společnost. Pořízená fotodokumentace dokládá i skutečnost, že žalobkyně porušila povinnost dle § 9 odst. 2 zákona o ochraně zdraví, tedy že na úseku celého vstupu a vstupních dveří chybí

grafická značka „*Kouření zakázáno*“. Žalovaný dále uvedl, že provozovateli obecně nebrání, aby podmínil vstup do provozovny členstvím v klubu nebo spolku, pokud je založena na nediskriminačním principu. Z toho však neplyne, že by takové provozovny byly vyloučeny z veřejnoprávní regulace a z oprávnění orgánů veřejné moci vykonávat v nich kontrolní činnost na základě zákonného zmocnění. Nadto byl v době kontroly vstup do objektu volný. Srovnání žalobkyně s jinými situacemi žalovaný odmítá, neboť pokud se nejedná o provozovnu stravovacích služeb, pak pro takový prostor zákaz kouření vůbec stanoven není. Situace bude jiná, pokud bude soukromá oslava v prostoru, který naplňuje znaky, v němž je kouření právními předpisy zakázáno. V takovém případě se její účastníci musí zásadně podrobit režimu. Žalobkyně navíc nereflexuje nebezpečnost a škodlivost svého protiprávního jednání na zdraví její osoby i široké veřejnosti. Protiprávní skutky jsou jednotlivě i ve svém souhrnu způsobily vyvolat závažný následek v podobě ohrožení zdraví návštěvníků provozovny. Při zkoumání materiální stránky protiprávního jednání žalobkyně bylo prokázáno, že nevyzvala hosty, aby v jednání nepokračovaly nebo aby prostor provozovny opustily. Odkaz žalobkyně na sdělení Hygienické stanice hlavního města Prahy se vztahuje k jinému případu, v němž žalobkyně není účastníkem. Jedná se o pouhé e-mailové sdělení adresované odlišné osobě v konkrétní věci, a nejde o žádný právně závazný dokument, kterým by byl KHS povinen se řídit při kontrolní činnosti. Námitka nedodržení zásady právní jistoty a předvídatelnosti správního rozhodnutí je lichá a obecná. Uzavíráním soukromoprávních nájemních a obdobných smluv se žalobkyně nezbaví veřejnoprávních povinností, které jsou právními předpisy v oblasti ochrany podpory veřejného zdraví stanoveny přímo její osobě jako provozovateli potravinářského podniku a stravovacích služeb (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2019, č. j. 44 A 62/2018-30). Žalovaný navrhuje, aby byla žaloba zamítnuta.

8. Žalobkyně v replice ze dne 20. 4. 2022 nad rámec uvedeného dodala, že nikdy nepopírala, že disponuje potřebnou živností, ani že pro členy klubu zajišťovala občerstvení z pozice dodavatele cateringových služeb. Tyto skutečnosti ovšem nevypovídají o tom, že je provozovatelkou provozovny stravovacích služeb. Klub nenaplňuje znaky provozovny stravovacích služeb, což žalovaný nereflektoval. Žalobkyně se též nedopustila žádného jednání, které by bylo v rozporu se zákonem o ochraně veřejného zdraví nebo s jakýmkoliv právním předpisem. Jednání žalobkyně nemohlo vykazovat nebezpečnost a škodlivost jednání, kterou pro spáchání přestupku předpokládá zákon o ochraně veřejného zdraví. Žalovaný dobrovolnost členství v klubu stejně jako postavení žalobkyně v daném klubu neustále přehlíží a srovnává ji s provozovnami stravovacích služeb. Dle českého právního řádu není zakázáno sdružování osob s cílem pořádat osobní setkávání členů u dobrého piva, jídla, vína a cigarety, doutníku či dýmky, jak klub prezentuje zcela veřejně. Stát by takovou činností ani neměl sankcionovat. V rámci přestupkového řízení se veškeré skutečnosti a důkazy posuzují dle právního a skutkového stavu, který tu byl dán v době spáchání přestupku. Žalobkyně tedy nerozumí, proč se žalovaný odkazuje na judikaturu, která byla vydána až po ukončení přestupkového řízení, pokud chce prokázat, že žalobkyni nesvědčí legitimní očekávání. Zároveň žalobkyně uvádí, že sám Nejvyšší správní soud jasně konstatuje, že při posouzení, zda se jedná o provozovnu stravovacích služeb, je v intencích těchto podmínek nutno důkladně posuzovat individuální okolnosti každého případu a za tím účelem i zjišťovat rozhodné skutkové okolnosti bez důvodných pochybností. Žalovaný ani KHS toto posouzení neprovedl. Žalobkyně své legitimní očekávání založila na sděleních Hygienické stanice hlavního města Prahy jako dozorového orgánu, přičemž žalovaný ve vyjádření zpochybnil jejich relevantnost a označil je za pouhé neformální přípisy, resp. e-

mailová sdělení adresovaná konkrétní osobě v jiném samostatném případě, kterým nelze přikládat žádnou právní relevanci, resp. závaznost. Dle žalobkyně není forma sdělení vůbec relevantní. Obě sdělení byla zaslána na hlavičkovém papíru Hygienické stanice hlavního města Prahy s razítkem a kvalifikovaným podpisem vedoucího oddělení hygieny výživy. Vyjádření žalovaného k těmto sdělením je v rozporu s realitou a bezdůvodně shazuje jejich relevantnost. Z obou sdělení přitom plyne, že jejich závěr dopadá obecně na všechny kluby/podniky zahraniční společnosti. Žalobkyně se nebude vyjadřovat k žalovaným citovanému judikátu Krajského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2019, č. j. 44 A 62/2018-30, neboť ten opět odkazuje na povinnosti provozovatele provozovny stravovacích služeb, resp. k nemožnosti přenést veřejnoprávní povinnosti na třetí osoby. Závěry judikátu jsou proto nepřiléhavé na posuzovanou situaci, byť jsou jistě obecně platné.

Posouzení žaloby soudem

9. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
10. V dalším kroku soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, jelikož účastníci ani na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba je **nedůvodná**.
11. Předně se soud zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že „*funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.*“ (rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Dále též Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*vady správního rozhodnutí, které spočívají v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) jsou vadami, k nimž lze, respektive je třeba, přihlídnout i v případě, že nejsou účastníkem řízení vytýkány, pokud současně tyto vady brání soudnímu přezkoumání rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních námitek.*“ (rozsudek ze dne 17. 12. 2014, č. j. 4 As 159/2014-78).
12. Jak však také Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, „*nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak*

nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí“.

13. Dle žalobkyně v napadeném rozhodnutí absentuje úvaha, z jakých konkrétních důvodů žalovaný dospěl k závěru, že je klub provozovnou stravovacích služeb ve smyslu § 2 písm. i) zákona o ochraně zdraví. Soud má však za to, že se žalovaný otázkou provozovny stravovacích služeb vypořádal dostatečně na str. 4 napadeného rozhodnutí, pokud uvedl, z čeho vycházel (kolaudační souhlas, oznámení o zahájení činnosti provozovny stravovacích služeb v předmětných prostorách, živnostenský rejstřík, informace z kontroly, sdělení žalobkyně a ze vstupu do předmětné provozovny), a na str. 7 až 10 napadeného rozhodnutí se zabýval právní úpravou a její aplikací na projednávanou věc. Žalovaný se zároveň vyprávěl s tím, proč se na žalobkyni vztahuje zákaz kouření dle § 9 odst. 1 zákona o ochraně zdraví (viz str. 11 odstavec druhý napadeného rozhodnutí). Pokud žalobkyně namítala, že bylo napadené rozhodnutí nedostatečné i v části odůvodnění ohledně přestupku týkajícího se označení prostor grafickou značkou „Zákaz kouření“, ani zde jí soud nemůže dát za pravdu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na dotčená ustanovení zákona o ochraně zdraví (str. 5 napadeného rozhodnutí) a dále na fotografie pořízené z provedené kontroly a uvedl, že na úseku celého vstupu a vstupních dveří do provozovny chybí grafická značka „Kouření zakázáno“, a je umístěna u dveří, která s provozovnou nesouvisí, což si zákazník může vyložit tak, že se ho zákaz netýká (viz str. 11 odstavec třetí napadeného rozhodnutí). Takové odůvodnění sice není nijak rozsáhlé, avšak zcela postačuje, neboť je jasné a výstižné – tabulka s nápisem o zákazu kouření se nacházela u jiných dveří nesouvisejících s provozovnou a nenacházela se naopak u dveří provozovny žalobkyně, což bylo podloženo i fotografiemi z kontrolní prohlídky. Pokud žalobkyně dále namítala, že správní orgány nereagovaly na předložené sdělení Krajské hygienické stanice hlavního města Prahy (dále jen „KHS“), pak ani s tímto soud nemůže souhlasit, neboť KHS na předložené sdělení reagovala již ve vyrozumění o vyřízení námitek proti kontrolnímu zjištění ze dne 12. 8. 2020. KHS uvedla, že daný dokument je svou povahou pouhým sdělením adresovaným konkrétní osobě, nejde o právně závazný dokument, jehož obsahem by byla KHS či kterýkoli jiný správní orgán povinen se při výkonu své činnosti řídit. Nadto se s obsahem sdělení neztotožnil a žalobkyni upozornil, že k němu v této věci nebude přihlížet. Jakkoli je i takové odůvodnění poněkud strohé, dle názoru soudu je zcela postačující, neboť KHS odůvodnila, proč se tímto sdělením v projednávaném případě řídit nebude. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z namítaných důvodů je proto nedůvodná.
14. Soud se dále zabýval souborem žalobních námitek týkajících se zákonnosti napadeného rozhodnutí. Spornou je v posuzovaném případě otázka, zda žalobkyni lze považovat za provozovatelku stravovacích služeb a provozovnu v posuzovaném případě za provozovnu stravovacích služeb podle § 8 odst. 1 písm. k) a § 9 odst. 1 a 2 zákona o ochraně zdraví.
15. Podle § 2 písm. i) zákona o ochraně zdraví se pro účely tohoto zákona provozovnou stravovacích služeb rozumí prostor potravinářského podniku, v němž je provozována stravovací služba zahrnující podávání pokrmů určených k přímé spotřebě v této provozovně.
16. Podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně zdraví zjistí-li mj. provozovatel provozovny stravovacích služeb, kde je kouření a používání elektronické cigarety podle § 8 nebo § 17 odst. 1 zakázáno, porušení tohoto zákazu, je povinen osobu, která nedodržuje zákaz kouření nebo zákaz

používání elektronické cigarety, vyzvat, aby v tomto jednání nepokračovala nebo aby prostor opustila. Tato osoba je povinna výzvy uposlechnout.

17. Podle § 9 odst. 2 zákona o ochraně zdraví prostor, s výjimkou prostoru uvedeného v § 8 odst. 1 písm. c), nebo dopravní prostředek, kde je kouření zakázáno, je osoba podle odstavce 1 povinna u vstupu označit zjevně viditelnou grafickou značkou „*Kouření zakázáno*“. Grafická podoba značky je uvedena v příloze k tomuto zákonu.
18. Podle čl. 3 odst. 2 Nařízení, pro účely tohoto nařízení se rozumí potravinářským podnikem veřejný nebo soukromý podnik, ziskový nebo neziskový, který vykonává činnost související s jakoukoli fází výroby, zpracování a distribuce potravin. Podle čl. 3 odst. 3 nařízení 178 pro účely tohoto nařízení se rozumí provozovatelem potravinářského podniku fyzická nebo právnická osoba odpovědná za plnění požadavků potravinového práva v potravinářském podniku, který řídí.
19. Podle § 23 odst. 1 č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů, zákona o ochraně zdraví stravovací službou je výroba, příprava nebo rozvoz pokrmů provozovatelem potravinářského podniku za účelem jejich podávání v rámci živnosti hostinská činnost, ve školní jídelně, menze, v dětské skupině, při stravování osob vykonávajících vojenskou činnou službu, fyzických osob ve výkonu vazby, trestu odnětí svobody a zabezpečovací detence, v rámci zdravotních a sociálních služeb včetně lázeňské léčebně rehabilitační péče, při stravování zaměstnanců, poskytování občerstvení a za účelem podávání pokrmů jako součásti ubytovacích služeb a služeb cestovního ruchu.
20. Podle § 30 odst. 3 zákona o ochraně zdraví orgán ochrany veřejného zdraví vykonává mj. kontrolu dodržování povinností stanovených v § 9, pokud jde o stánky s občerstvením, provozovny stravovacích služeb a ubytovací zařízení.
21. Soud předně uvádí, že otázkou provozovny stravovacích služeb v souvislosti se zákazem kouření se zabýval již ve věci vedené pod sp. zn. 44 A 62/2018. Ostatně, na rozsudek ze dne 30. 10. 2019, č. j. 44 A 62/2018-30, odkazovala i sama žalobkyně, avšak dle jejího názoru se na projednávanou věc jeho závěry nevztahují, neboť odkazují na povinnost provozovatele stravovacích služeb. Soud má však na rozdíl od žalobkyně za to, že závěry označeného rozsudku lze aplikovat i na projednávaný případ. Je pravdou, že žalobce v odkazované věci zajišťoval občerstvení pro kuřácký klub sám. Jak bude ale vysvětleno níže, žalobkyně také fakticky zajišťovala občerstvení pro kuřácký klub, i když formálně „*poskytovala cateringovou službu*“ členům klubu dle své nabídky a za ceny obvyklé jí stanovené na základě smlouvy uzavřené se společností Integos Solutions s.r.o. Soud tedy nevidí důvodu se od závěrů zdejšího soudu odchýlit, a proto na ně bude v projednávané věci odkazovat a vycházet z nich.
22. Žalobkyně rozsáhle argumentovala tím, že se přestupků nedopustila, neboť uzavřela smlouvu o podnájmu prostor za účelem provozování soukromého kuřáckého klubu se zahraniční společností a smlouvu o možnosti poskytovat cateringové služby se společností Integos Solutions s.r.o. Odmítala také, že by se na adrese provozovny *D. B. & C.* nacházela provozovna stravovacích služeb a ona byla její provozovatelkou. Soud ovšem námitkám žalobkyně nemůže přisvědčit. Předně je třeba zdůraznit, že žalobkyně ve správním řízení ani v řízení před soudem žádnou smlouvu o podnájmu nepředložila. I kdyby tomu tak bylo, musí soud konstatovat, že soukromoprávním jednáním, které mělo spočívat v pronájmu prostor zahraniční společnosti, by se žalobkyně nemohla zprostit povinností, které jí vyplývají z právních norem veřejného práva. Relevantní pro vedení přestupkového

řízení v intencích zákona o ochraně zdraví je totiž objektivní odpovědnost provozovatele provozovny stravovacích služeb, kterou žalobkyně jako fyzická osoba podnikající byla (srov. § 22 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Jak bylo již vysvětleno v rozsudku zdejšího soudu č. j. 44 A 62/2018-30, bod 25 „*Veřejnoprávní povinnost zavazující adresáta právní normy, jak bylo opakovaně judikováno správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001 – 30) a Ústavním soudem (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 1. 1999, sp. zn. IV. ÚS 499/98), nelze přenést soukromoprávním ujednáním na jinou osobu, a tudíž se tak nelze ani vyvázat z pravomoci k tomu zákonem povolaného orgánu veřejné moci vykonat kontrolu dodržování právních povinností jejich adresátů ani vyvinut z delikttní odpovědnosti odkazem na soukromoprávní ujednání, kterým by mělo dojít např. ke změně charakteru určitého prostoru jeho prohlášením za soukromý klubový prostor. S těmito závěry se soud plně ztotožňuje, a proto uzavírá, že v dané věci, ať již smlouva uzavřena byla či nikoli, nemohla mít žádných právních účinků ve vztahu k právním povinnostem žalobce plynoucích mu z právních norem práva veřejného. Pro úplnost pak soud dodává, že kontrolovanou osobou i obviněným z přestupku byl žalobce a nikoli klub. Správní orgán I. stupně proto byl oprávněn vykonat v provozovně stravovacích služeb provozované žalobcem kontrolu dodržování povinností stanovených pro tento druh podnikatelské činnosti a sepsat o tom protokol o kontrole, který se následně stal podkladem pro řízení o přestupcích žalobce.“*

23. Dle názoru soudu dále správní orgány dostatečně vysvětlily a podložily svůj závěr o tom, proč je žalobkyně provozovatelkou provozovny stravovacích služeb. Jednak vycházely ze zjištění z kontroly, jednak z údajů a informací uvedených ve veřejně přístupné části evidenci živnostenského rejstříku, dle kterých žalobkyně v době kontroly v předmětném prostoru vykonávala řemeslnou činnost – hostinská činnost spočívající v přípravě a prodeji pokrmů určených k bezprostřední spotřebě v provozovně, v níž jsou prodávány. Především však z fotografií a protokolu o kontrole vyplynulo, že to byla žalobkyně osobně, která v prostorách provozovny podávala nápoje a pochutiny. Žalobkyně v provozovně připravovala a podávala teplé, studené, rozlévané a čepované nápoje, jak alkoholické tak nealkoholické, prodávala originálně zabalené nápoje a pochutiny, a připravovala a podávala pokrmy – toasty a studené pokrmy od výrobce (viz fotografie z kontroly – nápojový lístek, zařízení na barovém pultu k přípravě nápojů a pokrmů, poličky s nápoji a pochutinami, zařízení na čištění sklenic, návody, jak připravit jednotlivé nápoje a razítko žalobkyně na pultu). Dále ze samotné smlouvy o možnosti poskytovat cateringové služby, zejména z čl. I bod 2. a čl. II bod 5, vyplynulo, že se žalobkyně zavázala poskytovat cateringové a doplňkové služby, a že jako poskytovatel si na svou odpovědnost instaluje bar a ostatní potřebné vybavení, a zřídí si odpovídající zázemí ke své činnosti. Všechny výše uvedené skutečnosti dle soudu potvrzují závěr, že žalobkyně v prostorách provozovny D. B. & C. poskytovala stravovací služby, tedy podávala potraviny a nápoje k přímé konzumaci. Je tedy zřejmé, že to byla žalobkyně, kdo fakticky zajišťoval občerstvení pro kuřácký klub a tato její výše popsaná činnost zcela nepochybně představuje provozování provozovny stravovacích služeb (k pojmu provozovny viz níže). Zjevně účelová snaha žalobkyně maskovat tuto skutečnost ryze formálním a účelovým soukromoprávním ujednáním na celé věci nemůže nic změnit.
24. Stejně tak soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že provozovna žalobkyně naplňuje i znaky provozovny stravovacích služeb. Pokud zákon o ochraně zdraví označuje provozovnou prostor potravinářského podniku, v němž je provozována stravovací služba zahrnující podávání pokrmů k přímé spotřebě v této provozovně dle § 2 písm. i) zákona o ochraně zdraví, pak dle názoru soudu taková definice přesně dopadá na provozovnu na

adrese P. X, P., na které žalobkyně v době kontroly fakticky podávala pokrmy a nápoje určené k přímé spotřebě, jak již bylo vysvětleno výše. Sama žalobkyně měla na uvedené adrese zaevidovanou provozovnu dle živnostenského rejstříku, a i stavba na adrese provozovny žalobkyně, ve kterém se nachází prostory jako bar, salonek, WC, chodby a kuchyňka, byla takto zkolaudována (kolaudační souhlas Městského úřadu Poděbrady ze dne 2. 8. 2011). Podstatnější ovšem pro věc je, že žalobkyně v prostorách na výše uvedené adrese živnost skutečně provozovala [k tomu viz str. 8 napadeného rozhodnutí, na které žalovaný odkazuje na § 17 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), který vymezuje provozovnu jako prostor, v němž je živnost provozována]. Z protokolu o kontrole a fotodokumentace vyplývá, že žalobkyně poskytovala stravovací služby právě na adrese provozovny. Provozovna přitom působila jako běžné restaurační zařízení (vývěsní štíty, uspořádání interiéru, nabídka občerstvení). Vstupní dveře do provozovny nebyly označeny nápisem konkrétně povolující vstup pouze členům spolku a příchozí nebyli povinni předložit členskou legitimaci ani sdělit své osobní či jiné údaje pro ověření členství. Žalobkyně v prostorách provozovny nabízela občerstvení dle své nabídky, které přímo prodávala zákazníkům k přímé spotřebě. Všichni hosté tak bez ohledu na členství či nečlenství v klubu využívali prostory provozovny (např. k zakoupení jídla a nápojů, užití hygienického zázemí), a byli v nich také bez rozdílu vystaveni účinkům kouření v souvislosti s požíváním jídla a nápojů poskytovaných žalobkyní. O provozovně žalobkyně ve smyslu zákona o ochraně zdraví lze zároveň hovořit i jako o potravinářském podniku, neboť provozovna žalobkyně naplňuje jeho definici dle čl. 3 odst. 2 Nařízení, tedy že se jedná o soukromý ziskový podnik, který vykonává činnost související s jakoukoli fází výroby, zpracování a distribuce potravin [z důvodové zprávy k § 2 písm. i) zákona o ochraně zdraví se podává, že pojem provozovna stravovacích služeb se sjednocuje s terminologií potravinářský podnik v Nařízení a s terminologií v § 23 zákona o ochraně veřejného zdraví, aby v praxi již nedocházelo k interpretačním problémům – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2022, č. j. 2 As 340/2019-30]. V projednávané věci není žádných pochyb o tom, že prostory žalobkyně sloužily ke konzumaci jídel a nápojů za účelem zisku a tyto prostory tedy lze označit za provozovnu stravovacích služeb a nic na tom nemění ani skutečnost, že provozovna stravovacích služeb žalobkyně nese stejné označení jako je zapsaný název spolku. Faktický výkon živnostenské činnosti žalobkyně v těchto prostorech spolu s formální registrací prostor jako provozovny svědčí bez důvodných pochybností o provozování stravovacích služeb v daném prostoru. Námitky žalobkyně jsou v tomto směru nedůvodné.

25. Co se týče materiální stránky přestupku, žalobkyně se bránila tím, že v případě kuřáckého klubu se jedná o soukromý klub. Členové klubu s kouřením v předmětném prostoru souhlasili, zdržovali se zde dobrovolně, a proto ani nemohlo dojít k omezení jejich základního práva na zdraví. Soud k tomu uvádí, že povinnost dodržovat právní předpisy není založena na ztotožnění se jednotlivce či skupiny jednotlivců s tou kterou právní povinností. Subjektivní vztah osob přítomných onoho dne v provozovně žalobkyně k otázce kouření je tak zcela bez právní relevance ke kontrolním zjištěním a k následnému vyvození odpovědnosti žalobkyně. Pokud žalobkyně dále namítala, že správní orgány zasáhly do činnosti soukromého klubu, přičemž právo svobodně se sdružovat je zakotveno na ústavní úrovni, shodnou námitkou se zabýval zdejší soud již ve věci sp. zn. 44 A 62/2018, a ani zde není důvodu se od jeho argumentace odchýlit. Projevem vůle členů klubu v předmětném prostoru kouřit nemůže dojít k „vyrušení“ důsledků plynoucích z právních norem veřejného práva. Netřeba snad zdůrazňovat, že si nelze platně odhlasovat

nedodržování právních předpisů. Nepřípadné je v této souvislosti též srovnání žalobkyně se setkáními v prostorách kuchyně nebo garáže ve vlastnictví soukromých osob, v nichž se podávají a konzumují jídla a nápoje např. v rámci oslavy narozenin nebo svatební hostiny. Jak vyplývá z podstaty věci, v takových případech se bude jednat o soukromou akci v prostoru, který není provozovnou stravovacích služeb, resp. vůbec nemusí být provozovnou ve smyslu právních norem veřejného práva, a na takovou akci zákaz kouření dopadat nebude. Pokud bude ale setkání realizováno v prostoru, který obecně naplňuje znaky prostoru, v němž je kouření právními předpisy zakázáno, pak se i zde musí účastníci podrobit režimu dle zákona o ochraně zdraví. Ani tato námitka proto není důvodná.

26. Ani argumentace žalobkyně, že provozuje soukromý klub, do kterého mají vstup pouze členové, tedy osoby starší 18 let, kteří se u vstupu prokáží členstvím, ji nezavazuje povinnosti dodržovat právní předpisy, tedy zejména zákon o ochraně zdraví (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 4. 2022, 43 A 4/2021-56, bod 21). Je totiž nerozhodné, zda je osoba ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o ochraně zdraví, členem spolku; podstatné je, že tato osoba nedodržuje zákaz kouření. Nezáleží ani na tom, zda byla provozovna žalobkyně veřejnosti volně přístupná, či zda byla přístupná pouze členům spolku. Viz k tomu též bod 27 rozsudku zdejšího soudu č. j. 44 A 62/2018-30: *„Právní předpisy obecně žalobci nebrání, aby podmínil vstup do své provozovny členstvím v jím založeném spolku, pokud je členství v něm založeno na nediskriminačním principu. Tímto způsobem svoji činnost provozují například fitness/wellness studia, přičemž ze samotného principu vstupu pouze osobám, které si platí členství, ještě neplyne, že by takové provozy byly vyloučeny z veřejnoprávní regulace a z oprávnění orgánů veřejné moci vykonávat v nich kontrolní činnost na základě zákonného zmocnění. I kdyby tedy žalobce svoji činnost provozoval na obdobném principu, nic by to neměnilo na povinnosti podřídit se veřejnoprávní regulaci, která na něj dopadá za splnění shora již soudem, a před ním správními orgány, vymezených objektivních kritérií, nikoli na základě skutečnosti, zda si to přeje či nikoli. To ostatně plyne i z toho, jak potravinářský podnik definuje shora citovaný čl. 3 odst. 2 nařízení 178.“* Navíc obdobně jako v citovaném případě i v projednávané věci lze ze správního spisu, v němž je obsažena i fotodokumentace, dospět k závěru, že provozovna žalobkyně navenek působí jako jakákoli jiná provozovna restauračního typu a je opatřena vývěsním štítem s nabídkou nápojů a má stanovenou otevírací dobu. Ačkoli je na vstupních dveřích označen kuřácký klub, z vývěsního štítu nelze nabýt dojmu, že je vstup umožněn pouze členům. Dle otevírací doby se v prostorách provozovny žalobkyně pořádají i diskotéky s karaokem. Hned pod tímto sdělením je dále vyvěšen leták avizující šipkový automat s nápisem *„Přijďte si zahrát šipky“*.
27. Soud nepovažuje za důvodnou ani další námitku žalobkyně, že správní orgány porušily zásadu ochrany dobré víry a legitimního očekávání, pokud se KHSve sdělení ze dne 4. 12. 2018 vyjádřila k jiné provozovně, ve které zahraniční společnost provozuje soukromý klub, tak, že se na ní nevztahuje zákon o ochraně zdraví, neboť se nejedná o provozovnu stravovacích služeb. Aby soud mohl přisvědčit námitce žalobkyně, bylo by potřeba, aby odkazovala na skutkově shodné či obdobné případy, jinak nelze dospět k závěru, že by ze strany správního orgánu mohlo dojít k porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132). Odlišnou rozhodovací praxi v typově srovnatelných věcech žalobkyně v projednávaném případě nijak neprokázala. Z předmětné listiny vyplynulo pouze to, že se KHS vyjadřovala k jedné z provozoven, ve které zahraniční společnost provozuje soukromý

klub. Interpretace předloženého sdělení je tak bez dalších skutečností nedostatečná a může být zavádějící. Z těchto důvodů soud k předloženým údajům nemohl přihlídnout coby k důkazu o porušení konstantní rozhodovací praxe krajské hygienické stanice. Nutno dodat, že v tomto ohledu by navíc byla přílehlavější rozhodovací praxe žalovaného coby odvolacího správního orgánu s celostátní působností. Z uvedeného sdělení tedy nelze dovodit správní praxi, kterou by žalovaný překročil. Z výše uvedených důvodů soud neprováděl dokazování ani sdělením KHS ze dne 2. 10. 2018, které žalobkyně přiložila k žalobě, a kterým měla v úmyslu podložit shodný závěr o nejednotné rozhodovací praxi ohledně kuřáckého klubu téže zahraniční společnosti, neboť z nich dovozovala tytéž závěry jako ze sdělení ze dne 4. 12. 2018.

28. Pokud žalobkyně obecně namítala, že se nemohla dopustit ani dvou zbývajících přestupků, jelikož nemohla spáchat ani první z nich, pak soud již výše vysvětlil, proč souhlasí se závěry správních orgánů, že se žalobkyně dopustila přestupku dle § 38 odst. 8 písm. a) zákona o ochraně zdraví. Co se týče přestupku spočívajícího v nesplnění označovací povinnosti vnitřního prostoru provozovny zákazem kouření, žalobkyně ani netvrdila, že by se cedule se zákazem nacházela jinde, než správní orgány uvedly, tedy u zcela jiných dveří nesouvisejících s provozovnou žalobkyně. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že podle § 9 odst. 2 zákona o ochraně zdraví musí být příslušná značka oznamující zákaz kouření umístěna u vstupu a že musí být zjevně viditelná. Z kontrolního protokolu a zejména pak z přiložených fotografií je zjevné, že se příslušná značka nenacházela na viditelném místě vedle vstupních dveří. Na fotografiích z kontroly je zachyceno i bezprostřední okolí vstupních dveří do provozovny, přičemž značka „*Kouření zakázáno*“ se nachází u jiných dveří opodál, aniž by bylo jakkoli zjevné, že tyto dveře souvisí s provozovnou žalobkyně. Takto popisuje situaci i KHS v samotném protokolu o kontrole. Kontrolní protokol a fotografie tak představují spolehlivý důkazní prostředek o tom, že předmětná značka „*Zákaz kouření*“ nebyla umístěna u vstupu do provozovny žalobkyně. Stejně tak žalobkyně netvrdila, že by poskytla KHS potřebnou součinnost spočívající v podání písemné zprávy o prevenci nedostatků zjištěných kontrolou. Dle protokolu o kontrole 17. 7. 2020 byla žalobkyně (kontrolovaná osoba) povinna předložit písemnou zprávu o odstranění zjištěných nedostatků ve lhůtě do pěti pracovních dnů ode dne doručení tohoto protokolu o kontrole kontrolované osobě (tedy dle protokolu do dne 27. 7. 2020), což neučinila. Ani námitka žalobkyně, že se nedopustila dvou zbývajících přestupků, tedy není důvodná.
29. Soud na základě výše uvedeného uzavírá, že správní orgány přezkoumatelným způsobem odůvodnily, proč dospěly k závěru, že žalobkyně provozuje na adrese D. B. & C. P. X, P. provozovnu stravovacích služeb ve smyslu § 2 písm. i) zákona o ochraně zdraví a čl. 3 odst. 2 Nařízení. Správní orgány též dostatečně zjistily skutkový stav, který byl nezbytný pro rozhodnutí ve věci, a po zhodnocení všech důkazů dospěly bez důvodných pochybností ke správnému závěru, že došlo ke spáchání předmětných přestupků.
30. Závěrem se soud zabýval tím, zda nebyla v mezidobí přijata nová právní úprava, jež by byla pro žalobkyni příznivější. Jak totiž plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za přestupek v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin

spáchán, je-li to pro pachatele příznivější. Zaměřili-li se soud na pozdější právní úpravu, pak lze konstatovat, že jak skutkové podstaty předmětných přestupků, tak zákonné sazby pokut zůstaly beze změny, a aktuální právní úprava proto pro žalobkyni není příznivější. Neshledal proto důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí *ex officio*.

31. V posledku pokládá soud za nezbytné připomenout, o co v projednávané věci (stejně jako u dalších obdobných případů) ve skutečnosti jde, a sice o pokus vyvázat se z povinností stanovených právní úpravou, se kterou žalobkyně nesouhlasí. V rozsudku ze dne 26. 1. 2022, č. j. 2 As 340/2019-34, Nejvyšší správní soud případně uvedl, že „*to, zda se subjektu týká určitá regulace, se odvíjí též od faktické povahy jeho činnosti, přičemž povinností plynoucím mu ze zákona se nemůže vyhnout účelovým založením „soukromého klubu“, v němž by však tento subjekt fakticky provozoval (či umožňoval provozovat) regulovanou činnost. Obdobně se již Nejvyšší správní 2 As 340/2019 soud vyslovil k soukromým klubům v souvislosti s elektronickou evidencí tržeb (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2021, č. j. 8 AfS 163/2019 - 57) či v souvislosti s regulací veřejné hudební produkce v hudebních klubech po půlnoci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2019, č. j. 2 As 361/2017 - 41)“*. V projednávané věci nemá soud žádné pochybnosti, že jak pronájem prostor kuřáckému klubu, tak cateringová smlouva jsou zcela účelovými úkony, kterými se žalobkyně – skutečná provozovatelka předmětných prostor, pokusila vyvázat ze zákonné regulace. Takto však postupovat nelze a správní orgány postupovaly zcela správně, pokud tuto strategii neakceptovaly.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému nevznikly žádné náklady, které by přesahovaly náklady na běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. prosince 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.